

Datingachtig gedoetje

Ter gelegenheid van zijn dertiende *All you need is love*-reeks een gesprek met koppelkoning

Robert ten Brink. Door Minou op den Velde

‘**A**LL YOU NEED IS love? Een verschrikkelijk programma!’ roept Robert ten Brink aan de vooravond van de dertiende serie. Hij lacht er hartelijk bij, maar hij meent het serieus: ‘Het is enorm bewerkelijk. Een quiz presenteren, daar kun je mij ’s nachts voor wakker maken. Het is een soort sport van mij om daar een kwartier van tevoren binnen te komen. Ik ga zitten en bam! Ik heb verder niets met de voorbereiding te maken. Maar bij *All you need...* ben ik ook eindredacteur en zit ik maanden in het proces van redactie, montages, ruzies en toestanden. De valkuil is om te denken: Robert loopt door het beeld en nu is het leuk genoeg. Maar voor een mooi onderwerp is meer nodig, je moet meegezogen worden, en dan is muziek heel belangrijk. Als ik aan het draaien ben, hoor ik al: op dit moment moet de muziek komen.’

TEN BRINK MAAKT *All you need is love* sinds 1992. ‘De luxe was toen dat ze dat programma rond mij verzonnen omdat ik naar Veronica was overgestapt. Ze kwamen met een datingachtig gedoetje, met het gouden idee van de videoband.’

Die filmpjes op locatie met de videobrief zijn Ten Brink het meest dierbaar: ‘Na jaren studiowerk kwam ik er pas achter dat dat *on the road*-gevoel met een cameraploeg eigenlijk veel leuker was. Dat repeteren in de studio vind ik verschrikkelijk. Dan staat er ineens een mannetje of 80 te wachten. Samen moet je het hele proces door en daar heb ik niet zo veel geduld voor. Door die filmpjes leerde ik ineens Nederland kennen. Zo van: we zijn in Meppel-Oost, o daar woont die vrouw met die pan bami, lekker!’

Ten Brink is bij het maken van zijn filmpjes streng voor zichzelf, vertelt hij. ‘Ik ben soms heel breedsprakig, dan denk ik in de montage: man alsjeblieft schiet op! En dan halen we dat hele stuk

er maar uit. De collega’s die het monteren moeten mij wel aardig vinden en goed kennen, want dan kunnen ze de goede dingetjes erin laten en het gezever eruit mieteren. Eigenlijk ga ik er met de stofkam door. Ik zie het zo: als we de hele serie af hebben, voel ik me pas klaar voor de eerste aflevering. Pas dan loopt het lekker.’

HOE HARD HIJ ook aan zijn programma werkt, Ten Brink zal niet gauw thuis nog eens een favoriete aflevering terugkijken. ‘Je maakt het niet voor de eeuwigheid. Het is tv, je zendt het uit en klaar. Anders moet je wat anders gaan doen. Dat is hetzelfde als oude fragmenten van Willem

« Die vrouw bekroop me ineens met een wulpsheid... supergênant »



Robert ten Brink voor zijn *All you need is love*-caravan

Ruis eindeloos terugkijken. Dan denk je: jongens, jongens. Als die man nu nog geleefd zou hebben, zou hij er niets om gegeven hebben.’

Ten Brink bijt zich graag vast in zijn programma, maar draait na werktijd eenvoudig de knop om. ‘Thuis praten we er niet over na. Wat je hoort en ziet is toch allemaal ingegeven door angst en onzekerheid. Ik denk dat mensen niet echt met elkaar praten, dat alles in patronen is vastgelegd. Je kunt ze weleens een zetje geven of zeggen: nou kom op, jongens! Dan probeer je ze op te pepen. Maar ik denk dat mensen nooit écht veranderen.’

Toch maakt een bezoek van Ten Brink op de kandidaten vaak grote indruk, memoreert hij lachend: ‘Ik was ooit in EuroDisney met een stel dat zou gaan trouwen, maar er waren problemen met geld. Haar trouwjurk hing al een jaar bij de kleermaker en wij hebben toen geregeld dat die jurk ineens in het hotel hing. Op het moment dat ik die vrouw de jurk vrouw liet zien, bekroop ze me ineens met een wulpsheid, hahaha! Daarna was het aanzoek van die man een doffe affaire, dat haalde het niet bij mijn moment met haar. Supergênant.’

HOEWEL DE FORMULE van *All you need...* in grote lijnen hetzelfde is gebleven, is de houding van de kandidaten veranderd, merkt Ten Brink. ‘Mensen zijn vertrouwer met het medium, bijna iedereen heeft thuis een videocamera van uitstekende kwaliteit. Het gebeurt soms bijna dat je een shotlijst krijgt met: maak maar een getrokken *medium* en niet te *close* graag. En dan zeg ik: “Weet je wat, laten we

gewoon lekker beginnen en maak je geen zorgen.” Dan moet ik de mensen zo meenemen dat ze die onzin vergeten. Uiteindelijk zijn dat dan gewoon slechte onderwerpen, dan denk je: wat zit ik hier te doen?

Maar ehm, deze uitspraak lijkt me geen leuke kop boven je stuk.’ ■